

D. S. R.s Medlemsmøde.

Det var en ualmindelig stor Forsamling, som havde indfundet sig i K. F. U. M.s Festsal, Fredag Aften d. 25. April for at overvære Emblemoverrækkelsen til de ny Kolleger.

Af de mange, der blev optaget som Medlemmer i D. S. R. ved sidste Repræsentantskabsmøde, var 102 kommen til Stede. (Det maa erindres, at en meget stor Del har Bopæl rundt om i alle Landets Egne.)

Først sang man den smukke Sang af *Jakob Paulli*, hvoraf første Vers lyder saaledes:

Hvis Danmarks kommende Dage
Skal lyse med Morgenskær,
Da maa vor gamle Moder
Fostre sin Ungdomshær,
Saa frisk som Suset i Skoven,
Saa stærk som Bølgen i Fald,
En Slægt der ejer en Fremtid,
Fordi den vil, hvad den skal.

Saa stod Formanden, Fru *Tscherning*, paa Talerstolen. „Jeg byder Dem alle Velkommen i Aften, men en særlig Velkomsthilsen skal lyde til vore nye Medlemmer, De som nu skal være med at bygge den Bygning, der hedder den uddannede Sygeplejerskestand. De er nu alle rundt om paa Hospitalerne bleven undervist i den Kunst at pleje Syge; De har samlet Kundskaber i disse Aar og De har tillige faaet Deres Personlighed udviklet ved Omgangen med de mange Mennesker, som udgør en Hospitalsverden. Men jeg vil gerne advare Dem imod at tænke; at dermed er Sagen i Orden. Jeg kan bedst udtrykke, hvad jeg mener ved at citere for Dem nogle Ord af *Florence Nightingale*. Det lader til at Nightingale-Sygeplejerskernes Fare i den første Tid var Indbildskhed. De vidste, at deres Skole var den første paa sit Omraade, og de var tilbøjelige til at blive vigtige. „For os, der plejer de Syge“, siger *Florence Nightingale*, „er Sygeplejen et Arbejde, i hvilket man gaar tilbage, hvis man ikke gør Fremskridt hvert Aar, hver Maaned, hver Uge, — stol paa det. Jo mere Erfaring vi vinder, des større Fremskridt kan vi gøre. De Fremskridt, De gør under Deres Aars Uddannelse hos os, er for intet at regne imod de Fremskridt, De maa gøre hvert Aar, efter at Deres Uddannelsesaar er forbi. En Kvinde, der tænker om sig selv: „Nu er jeg en fuldt uddannet Sygeplejerske, en dygtig Sygeplejerske; jeg har lært alt, hvad der kan læres“, — tro mit Ord, hun ved ikke, hvad en Sygeplejerske er, og hun vil aldrig faa det at vide; hun er allerede i Tilbagegang. — Denne Regel kan opstilles for den faglige Side af Sagen og maaske i endnu højere Grad for den moralske. Sygeplejersker kan ikke undgaa at øve moralsk Indflydelse. De udøver den gennem deres Karakter, og det Punkt kan aldrig naas, da et Menneske kan sige: „Nu er min Karakter fuldendt“. Sygeplejersker er ikke Præster; det som en Sygeplejerske selv er, det Resultat, der kommer ud som Summen af hendes Personlighed, (næsten uden at hun gør sig det klart), det er dette, der øver moralsk eller religiøs

Indflydelse paa hendes Patienter, Ord alene gør ikke ringeste Nytte. Patienter er saa hurtige til at opdage, om en Sygeplejerske er en Personlighed — om hun er, som hun taler til dem. Og hvis hun ikke er det, gør Ord ingen Nytte.“

Derefter oplæste Fru *Tscherning*, medens Forsamlingen rejste sig, det smukke *Florence-Nightingale-Løfte*:

Jeg forpligter mig for Gud og denne Forsamling til at leve mit Liv i Renhed og at udøve min Gerning i Troskab.

Jeg vil gøre alt, hvad der staar i min Magt, for at opretholde og højne min Stands Maal.

Jeg vil bevare som Hemmeligheder alle personlige Forhold og Familieaffærer, der under Udøvelsen af mit Kald kommer til min Kundskab.

Med Troskab vil jeg bestræbe mig for at hjælpe Lægen i hans Arbejde og vie mig til deres Velfærd, der er givet ind under min Omsorg.

To og to kom nu Sygeplejerskerne frem og fik overrakt Emblemet og det smukt trykte Løfte. Det blev en stemningsfuld og festlig Aften, som fik en meget fornøjelig Afslutning ved Hr. *Holger Rosenbergs* livlige og interessante Foredrag om Japan og Japanere, ledsaget af de skønneste Lysbilleder, som Gang paa Gang henrev Forsamlingen til Bifald. Intet Under at der ved Kaffebordene bagefter herskede den bedste Stemning.

Om Emblemoverrækkelse og sygeplejerskeløftet.
Tidsskrift for Sygepleje nr. 6 1924